

Poučovací povinnost soudu při nesprávné volbě žalobního typu

Jakkoliv nesprávné (nezákonné nebo neústavní) odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu může představovat porušení základních práv či svobod, není tomu tak vždy „automaticky“ bez dalšího, nýbrž je zpravidla nutné, aby z nesprávného odůvodnění vyplýval současně též nesprávný výrok, který reálně svými dopady porušuje či potenciálně může porušovat základní práva nebo svobody stěžovatele.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 389/19 ze dne 7.1.2020)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky Z.Š., zastoupené Mgr. et Mgr. S.P., advokátkou, sídlem F.-M., proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. listopadu 2018 č. j. 8 As 215/2018-47 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. srpna 2018 č. j. 25 A 76/2018-8, za účasti Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Ostravě, jako účastníků řízení, a Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí, F.n.O., jako vedlejšího účastníka řízení tak, že ústavní stížnost se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") se stěžovatelka domáhala zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, neboť se domnívá, že jimi byla porušena její základní práva a svobody zaručené ústavním pořádkem, a to konkrétně čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 4 Ústavy.
2. Vedlejší účastník vydal dne 12. 3. 2018 v souvislosti s podnětem stěžovatelky k nařízení odstranění stavby sdělení č. j. MUFO 14365/2018, ve kterém stěžovatelce oznámil, že nejsou důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby. Stěžovatelka poté podala Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen "krajský úřad") žádost, aby učinil opatření proti nečinnosti. Krajský úřad sdělením ze dne 4. 6. 2018 č. j. MSK 71154/2018 stěžovatelce oznámil, že neshledal důvody k opatření proti nečinnosti, neboť městský úřad postupoval správně.
3. Stěžovatelka proto podala Krajskému soudu v Ostravě (dále jen "krajský soud") žalobu proti nečinnosti správního orgánu, kterou se domáhala uložení povinnosti vedlejšímu účastníkovi vydat rozhodnutí, kterým nenařídí odstranění stavby povolené společným územním rozhodnutím a stavebním povolením. Krajský soud v záhlaví uvedeném usnesením žalobu odmítl a stěžovatelce nepřiznal náhradu nákladů řízení. Dle názoru krajského soudu je žaloba nepřípustná. Stěžovatelka totiž podala vedlejšímu účastníkovi podnět k zahájení řízení z moci úřední podle § 42 zákona č. [500/2004](#) Sb., správní řád (dále jen "správní řád"), na jehož zahájení však neexistuje právní nárok. Jelikož k zahájení řízení o odstranění stavby vedlejším účastníkem v dané věci nedošlo, nebyly splněny podmínky řízení, neboť k vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení může soud správní orgán zavázat pouze v případě, bylo-li již správní řízení zahájeno.

4. Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl a současně jí nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení; vedlejšímu účastníkovi náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal. K námitce stěžovatelky, že krajský soud o její žalobě rozhodl, aniž se zabýval povahou žalobního typu, který zvolila, Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku s odkazem na vlastní judikaturu uvedl, že správní soudy nemají povinnost poučit žalobce o tom, jaký žalobní typ na danou věc dopadá. Jelikož se ve věci stěžovatelky označení žalobního typu shodovalo s žalobním petitem a z textu žaloby neplynuly očividné nejasnosti ohledně toho, jaký žalobní typ stěžovatelka zvolila, nebyl krajský soud povinen stěžovatelku poučit, jaký žalobní typ bylo na místě zvolit. Pouze v případě, že by mezi obsahem žaloby a jejím petitem byl rozpor, anebo by žaloba petit neobsahovala, bylo by třeba takovou vadu odstranit postupem dle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Jelikož kasační stížnost směřovala proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta pro nepřipustnost, přičemž se jí krajský soud meritorně nezabýval, zkoumal Nejvyšší správní soud pouze to, zda je rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby v souladu se zákonem. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považoval za zásadní, že v žalobě stěžovatelky chyběla jedna z podmínek řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, konkrétně existence probíhajícího správního řízení, jelikož pouze v něm může správní orgán vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Nejvyšší správní soud proto potvrdil, že nebyly-li dány specifické podmínky řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, krajský soud správně žalobu odmítl, aniž by se jí meritorně zabýval.

II. Argumentace stěžovatelky

5. Stěžovatelka uvedla, že se ani krajský soud, ani Nejvyšší správní soud nezabývaly přípustností žaloby, jde-li o podnět k zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. [183/2006](#) Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, kdy je řízení o odstranění stavby řízením zahajovaným z úřední povinnosti; podle stěžovatelky je povinností stavebního úřadu takové řízení zahájit, zjistí-li, že jsou k tomu splněny podmínky.

6. Dále stěžovatelka upozornila, že se správní soudy nezabývaly skutečností, že u vedlejšího účastníka nešlo o nečinnost ve smyslu § 79 s. ř. s., neboť ten nečinný nebyl, jelikož jí zaslal sdělení. Soudy tuto skutečnost neposoudily, a to ani poté, co stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Aps 2/2005-6 ze dne 19. 10. 2006.

7. Dle stěžovatelky došlo - s ohledem na její potenciální účast v řízení o odstranění stavby, která závisí na výsledku jiného řízení vedeného krajským soudem pod sp. zn. 25 A 12/2018 - postupem soudů k porušení jejího práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny a k zásahu do její právní sféry. Soudy rovněž nedostály své povinnosti podle čl. 4 Ústavy chránit základní práva.

III. Vyjádření účastníků a vedlejšího účastníka řízení

8. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům (a vyžádal si jimi vedené spisy) a vedlejšímu účastníkovi řízení.

9. Z vyjádření Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že setrvává na svém závěru, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo povinností krajského soudu poučit stěžovatelku o tom, že žalobní typ, který zvolila, na její věc nedopadá. Současně odkázal na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2019 sp. zn. IV. ÚS 1714/19, kterým svůj závěr podpořil. Upozornil i na nejnovější vlastní judikaturu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 436/2017-43 ze dne 17. 9. 2019), dle které není nutné vyzývat žalobce k úpravě nesprávného žalobního typu v případech, kdy tak žalobce učinil úmyslně, popř. pokud odmítnutí "nesprávné" žaloby nemůže způsobit žalobci újmu (např. pro projednání "správného" žalobního typu nejsou splněny procesní podmínky). S

odkazem na ni Nejvyšší správní soud uzavřel, že stěžovatelka by se nemohla domoci věcného projednání žaloby, ani kdyby použila "správný" žalobní typ, a to jednak proto, že by zásahová žaloba byla odmítnuta pro opožděnost, anebo z toho důvodu, že pro zahájení správního řízení z úřední povinnosti nesvědčí veřejné subjektivní právo. Závěrem Nejvyšší správní soud uvedl, že by Ústavní soud s ohledem na rozpory v judikatuře Ústavního soudu (nález ze dne 7. 11. 2017 sp. zn. Pl. ÚS 12/17 oproti nálezům ze dne 15. 1. 2019 sp. zn. III. ÚS 2634/18 a ze dne 14. 8. 2019 sp. zn. II. ÚS 2398/18, které se "odchylují od závěrů dřívějšího plenárního nálezu, aniž by provedly dostatečné odlišení a navíc si i vzájemně odporují") měl zvážit možnost předložit otázku posuzování zásahu do ústavních práv v souvislosti s problematikou nesprávné volby žalobního typu ve správním soudnictví plénu, a to postupem podle § 23 zákona o Ústavním soudu.

10. Krajský soud plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ve věci.

11. Vedlejší účastník ve svém vyjádření nesouhlasí s tvrzeními stěžovatelky v ústavní stížnosti a ztotožňuje se s důvody uvedenými v napadeném rozsudku Nejvyššího správního soudu.

12. S ohledem na to, že by případná reakce na vyjádření účastníků a vedlejšího účastníka nemohla přispět k dalšímu objasnění věci a mít tak ve věci význam, nebylo zapotřebí je stěžovatelce zasílat na vědomí a k případné replice.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

14. Po prostudování vyžádaných spisů Nejvyššího správního soudu a krajského soudu a po posouzení vznesených námitek a argumentace stěžovatelky i obsahu ústavní stížností napadených rozhodnutí dospěl Ústavní soud k závěru, že ústavní stížnost není důvodná.

15. Ústavní soud ve své dosavadní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy) a nepřísluší mu výkon dozoru nad rozhodovací činností soudů. Do rozhodovací činnosti soudů je Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy oprávněn zasáhnout pouze tehdy, byla-li pravomocným rozhodnutím těchto orgánů porušena ústavně zaručená základní práva nebo svobody stěžovatele. Současně však Ústavní soud konstantně přihlíží také k tomu, jak intenzivně tato tvrzená pochybení mohou zasahovat do sféry stěžovatele.

16. Stěžovatelka ve své ústavní stížnosti namítala, že se měly soudy zabývat povahou její žaloby, tedy zda nešlo o nezákonný zásah spočívající v nečinnosti správního orgánu, a nebyla tedy namístě úvaha o změně žalobního typu. Míra vázanosti soudu žalobcem zvoleným typem žaloby a povinnost soudu poučit žalobce o tom, jaký žalobní typ na danou věc dopadá, je problematikou, jíž byla jak v judikatuře Nejvyššího správního soudu, tak v judikatuře Ústavního soudu věnována poměrně velká pozornost. Ústavní soud zjistil, že hodnocení této námitek stěžovatelky Nejvyšším správním soudem nereflektovalo judikaturní vývoj, když se ve svém rozhodnutí odvolává na právní názor, od kterého se soudy již dříve odklonily. Podrobně byl judikaturní vývoj komentován v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2634/18 v části V. B. 3. 1 a v na něj navazujícím nálezu sp. zn. II. ÚS 2398/18 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), které byly sice vydány až po vyhlášení

napadeného rozsudku, avšak ve kterých Ústavní soud rekapituloval a jednoznačně - s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017 č. j. 7 As 155/2015-160 ve věci EUROVIA CS, bod 62 odůvodnění - podpořil převažující názor, že v případě nesprávné volby žalobního typu "správní soudy již nejsou oprávněny odmítnout žalobní návrh bez dalšího, nýbrž jsou povinny nejprve žalobci poskytnout lhůtu k úpravě žaloby, ledaže by v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení dle správního žalobního typu, což by však soud musel v rozhodnutí náležitě odůvodnit (viz rozsudek č. j. 4 As 57/2018-78 ze dne 6. 4. 2018, bod 9). Pokud by totiž správní soud odmítl žalobu pro nesprávnou volbu žalobního typu, aniž by předtím žalobce vyzval k úpravě žaloby na jiný žalobní typ, dopustil by se tím dle Nejvyššího správního soudu odepření spravedlnosti (viz rozsudek č. j. 6 As 357/2017-26 ze dne 28. 2. 2018, bod 16)." (cit. dle nálezu sp. zn. II. ÚS 2398/18, bod 56, viz též body 62, 63). Stejně jako v případě rozhodnutí napadeného v řízení sp. zn. II. ÚS 2398/18 i nyní napadený rozsudek byl vyhlášen v době, kdy již Nejvyšší správní soud od správních soudů standardně vyžadoval, aby v případě nesprávné volby žalobního typu žalobce na nutnost úpravy žaloby upozornily.

17. Jestliže tedy Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku konstatoval, že "...správní soud nemá povinnost poučit žalobce o tom, jaký žalobní typ na danou věc dopadá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 1 Ans 21/2012-42, nebo ze dne 19. 5. 2016, čj. 6 As 69/2016-39, č. 3412/2016 Sb. NSS)..." a že "Zásada dispoziční vkládá možnost disponovat s předmětem řízení do rukou účastníků řízení. Bylo tedy výlučně na stěžovatelce, aby předmět řízení před správními soudy sama vymezila; v důsledku uplatnění zásady dispoziční pak případné riziko nesprávně formulované žaloby, a potažmo i neúspěchu ve sporu, nese právě stěžovatelka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, čj. 2 As 86/2010-90). Jak již bylo výše uvedeno s odkazem na konstantní judikaturu, správní soud nemá povinnost poučit žalobce o tom, jaký žalobní typ na danou věc dopadá. Pokud se tedy v dané věci označení žalobního typu shodovalo se žalobním petititem a z textu žaloby neplynuly očividné nejasnosti ohledně toho, jaký žalobní typ stěžovatelka zvolila, nebyl za těchto okolností krajský soud povinen stěžovatelku poučit, jaký žalobní typ bylo na místě zvolit.", odůvodnil své rozhodnutí v rozporu s předchozí judikaturou, aniž by věc předložil rozšířenému senátu nebo ji od prejudikatury skutkově odlišil.

18. Pouze pro úplnost Ústavní soud dodává, že vzal na vědomí skutečnost, na kterou upozornil Nejvyšší správní soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti, že tuto názorovou linii nenásledoval Ústavní soud ve věci totožných účastníků, a sice v usnesení ze dne 25. 9. 2019 sp. zn. IV. ÚS 1714/19. Jak již ovšem zaznělo i v nálezu sp. zn. II. ÚS 2398/18, není možné opomenutí závazného právního názoru bez dalšího považovat za nový judikaturní rozpor, nadto když je tento odklon vyjádřen pouze v usnesení, které však není ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy závazné tak, jako tomu je v případě nálezu, resp. že závaznost kteréhokoliv nálezu převažuje nad závazností usnesení - k tomu viz např. náleze ze dne 13. 11. 2007 sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465). Pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu je přitom dle uvedeného ustanovení určující, zda senát Ústavního soudu dospěje k právnímu názoru odchylnému od právního názoru vysloveného v nálezu, nikoli tedy vysloveného v usnesení. K takovému postupu neshledal Ústavní soud důvod ani vzhledem k Nejvyšším správním soudem namítanému údajnému rozporu ve své nálezné judikatuře (k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 12/17 viz body 61, 66 a 93 nálezu sp. zn. III. ÚS 2634/18 a body 41 a 56 nálezu sp. zn. II. ÚS 2398/18).

19. Ústavní soud nicméně považuje za rozhodující, že ačkoliv Nejvyšší správní soud nepřímou stěžovatelce naznačuje, že měla zvolit žalobní typ jiný, respektive že k odmítnutí její žaloby krajským soudem došlo právě z důvodu chybně zvoleného žalobního typu, ani v případě, že by se stěžovatelka obrátila na soudy se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (dále jen "zásahová žaloba"), nemohla by být úspěšná. V dané věci se stěžovatelka domáhala zahájení řízení o odstranění stavby, které lze při splnění zákonem stanovených podmínek

zahájit pouze z moci úřední. Rozhodování správních soudů, jde-li o nárok na zahájení řízení z moci úřední, je poměrně konzistentní, ať už je uplatňován cestou žaloby proti nečinnosti správního orgánu, nebo prostřednictvím zásahové žaloby. Výstižně je závěr Nejvyššího správního soudu zachycen v rozsudku ze dne 11. 4. 2018 č. j. 6 As 363/2017 - 21, ve kterém zaznělo, že "judikatura se již ustálila na závěru, že v obdobných případech se žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu nelze účinně domoci zahájení řízení o odstranění stavby či učinění jiných úkonů stavebního úřadu, které jsou prováděny v rámci správního dozoru nad dodržováním podmínek pro umístování a realizaci staveb. Správní soudy pak nemohou meritorně přezkoumávat správnost závěrů o nesplnění zákonných podmínek pro zahájení řízení o odstranění stavby (či učinění jiných opatření), neboť zde není žádné veřejné subjektivní právo, které by těmito závěry bylo dotčeno...". Tyto závěry potvrdil již dříve i Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 11. 2017 sp. zn. III. ÚS 3466/17 nebo ze dne 30. 7. 2019 sp. zn. III. ÚS 2041/19: "Správní soudy objasnily, že řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona je řízením zahajovaným výhradně z moci úřední a že nikomu nespíší subjektivní veřejné právo na to, aby takové řízení bylo zahájeno. Již v minulosti v tomto závěru Ústavní soud neshledal neústavnost (viz usnesení ze dne 21. 11. 2017 sp. zn. III. ÚS 3466/17, bod 15. odůvodnění). Lze tedy uvést, že správní soudy pojmají proces zahajování řízení o odstranění stavby jako postup, který slouží k ochraně objektivního práva. Zahájení řízení o odstranění stavby pak vnímají ve spojitosti s veřejným zájmem na dodržování podmínek veřejnoprávních povolovacích procesů ve stavebním právu. Dle tohoto pojetí nezahájením a nevedením takového řízení může být porušen toliko veřejný zájem. (...) Tím, že se správní soudy věcně nezabývaly otázkou, zda byly nebo nebyly dány podmínky, za nichž je třeba zahájit řízení o odstranění stavby, nedošlo k odepření spravedlnosti." Je tedy zjevné, že stěžovatelka by nemohla uspět ani v případě, že by zvolila zásahovou žalobu, neboť nedisponovala žádným veřejným subjektivním právem k zahájení řízení z moci úřední, a to ani za situace, kdy by mohla být hypoteticky zahrnuta do okruhu účastníků tohoto řízení, bylo-li by zahájeno.

20. Ústavní soud si je vědom usnesení ze dne 18. 6. 2019 sp. zn. III. ÚS 1683/19 (ve věci téže stěžovatelky), ve kterém uvedl, že "sdělení správního orgánu o tom, že nezahájí správní řízení, jež se zahajuje výlučně z moci úřední, představuje svou povahou jednorázový zásah...". Podobně krátce předtím Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2019 č. j. 2 As 199/2018-37 konstatoval, že "Pokud je zákonem stanoveno, že v určité věci správní orgán zahájí správní řízení z úřední povinnosti (případně jiný postup podobné povahy), jsou-li splněny zákonné podmínky, může být za určitých okolností nezahájení takového řízení nezákonným zásahem (§ 82 s. ř. s.). Bude tomu tak tehdy, má-li být v řízení, jež má být takto zahájeno, rozhodováno o subjektivních právech nebo povinnostech jednotlivce. Jednotlivec má subjektivní veřejné právo, aby řízení, v němž má být rozhodnuto o jeho subjektivních právech nebo povinnostech (veřejných, ale i soukromých), byla zahájena tehdy, jsou-li pro to splněny zákonem stanovené podmínky. Pokud má správní orgán prostor pro správní uvážení, zda i za splnění "vstupních" (nutných) zákonných podmínek správní řízení zahájit, anebo nikoli, může být správním soudem kontrolováno pouze to, zda správní orgán při úvaze o zahájení, anebo nezahájení řízení dodržel limity správního uvážení." Ústavní soud však připomíná, že v nyní posuzované věci zdaleka nejde o totožnou situaci. Stěžovatelka totiž po celou dobu řízení před správními soudy, ale ani v ústavní stížnosti, existenci svých subjektivních práv (ať již veřejných nebo soukromých), která by tak mohla být postupem správního orgánu zasažena, nenamítala, nadto, když se domáhala vydání správního rozhodnutí, kterým by jí správní orgán nevyhověl a odstranění stavby nenařídil.

21. Ústavní soud shledal, že Nejvyšší správní soud nerespektoval svoji vlastní judikaturu, zejména závěr (cit. dle nálezu sp. zn. II. ÚS 2398/18), že "správní soudy již nejsou oprávněny odmítnout žalobní návrh bez dalšího, nýbrž jsou povinny nejprve žalobci poskytnout lhůtu k úpravě žaloby,..." a že jiný postup je přípustný pouze "ledaže by v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení dle správního žalobního typu, což by však soud musel v rozhodnutí náležitě odůvodnit (viz rozsudek č. j.

4 As 57/2018-78 ze dne 6. 4. 2018, bod 9)". Tím, že se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem povinnosti poučit stěžovatelku o vhodnosti zvolené žaloby za situace, kdy v dané věci nebyla tato otázka relevantní, mohla se v důsledku toho stěžovatelka domnívat, že je jeho rozhodnutí založeno na nesprávném právním posouzení věci, což ji vedlo k podání ústavní stížnosti. Přitom naopak nevěnoval dostatečnou pozornost hodnocení, zda by volba jiného žalobního typu byla za daných okolností efektivní. Nejvyšší správní soud tak rezignoval na povinnost náležitě odůvodnit, proč ani pro řízení o jiném typu žaloby nebyly splněny podmínky, a v jistém smyslu jí de facto dostál až ve svém vyjádření k ústavní stížnosti, ve kterém se - oproti napadenému rozhodnutí - s nemožností stěžovatelky bránit se jiným typem žaloby seriózně vypořádal a odůvodnil ji.

VI. Závěr

22. Ústavní soud uzavřel, že v napadeném usnesení krajského soudu neshledal žádné vybočení z výkladových pravidel s ústavní relevancí. Postup krajského soudu byl řádně odůvodněn a jeho rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Argumentaci krajského soudu považuje Ústavní soud za ústavně souladnou a srozumitelnou a jeho úvahy neshledal nikterak nepřiměřenými či extrémními.

23. Jde-li o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Ústavní soud dospěl k závěru, že jakkoliv nesprávné (nezákonné nebo neústavní) odůvodnění může představovat porušení základních práv či svobod, není tomu tak vždy "automaticky" bez dalšího, nýbrž je zpravidla nutné, aby z nesprávného odůvodnění vyplýval současně též nesprávný výrok, který reálně svými dopady porušuje či potenciálně může porušovat základní práva či svobody stěžovatele (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2017 sp. zn. IV. ÚS 2631/16). K tomu však v dané věci nedošlo, neboť samotný zamítavý výrok Nejvyššího správního soudu nelze za nesprávný považovat.

24. Ačkoliv se tedy Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci dopustil pochybení (viz výše), jejich intenzita nedosáhla ústavněprávního významu. Ústavní soud neshledal takový zásah do základních práv či svobod stěžovatelky, pro která by uplatnil svoji kasační pravomoc a napadené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zrušil, neboť takový krok by byl ryze formální a nemohl by v konečném důsledku nikterak zlepšit stěžovatelčino postavení.

25. Jelikož Ústavním soudem nebylo shledáno porušení ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatelky, byla její ústavní stížnost podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítnuta.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)

- [Náhrada škody](#)